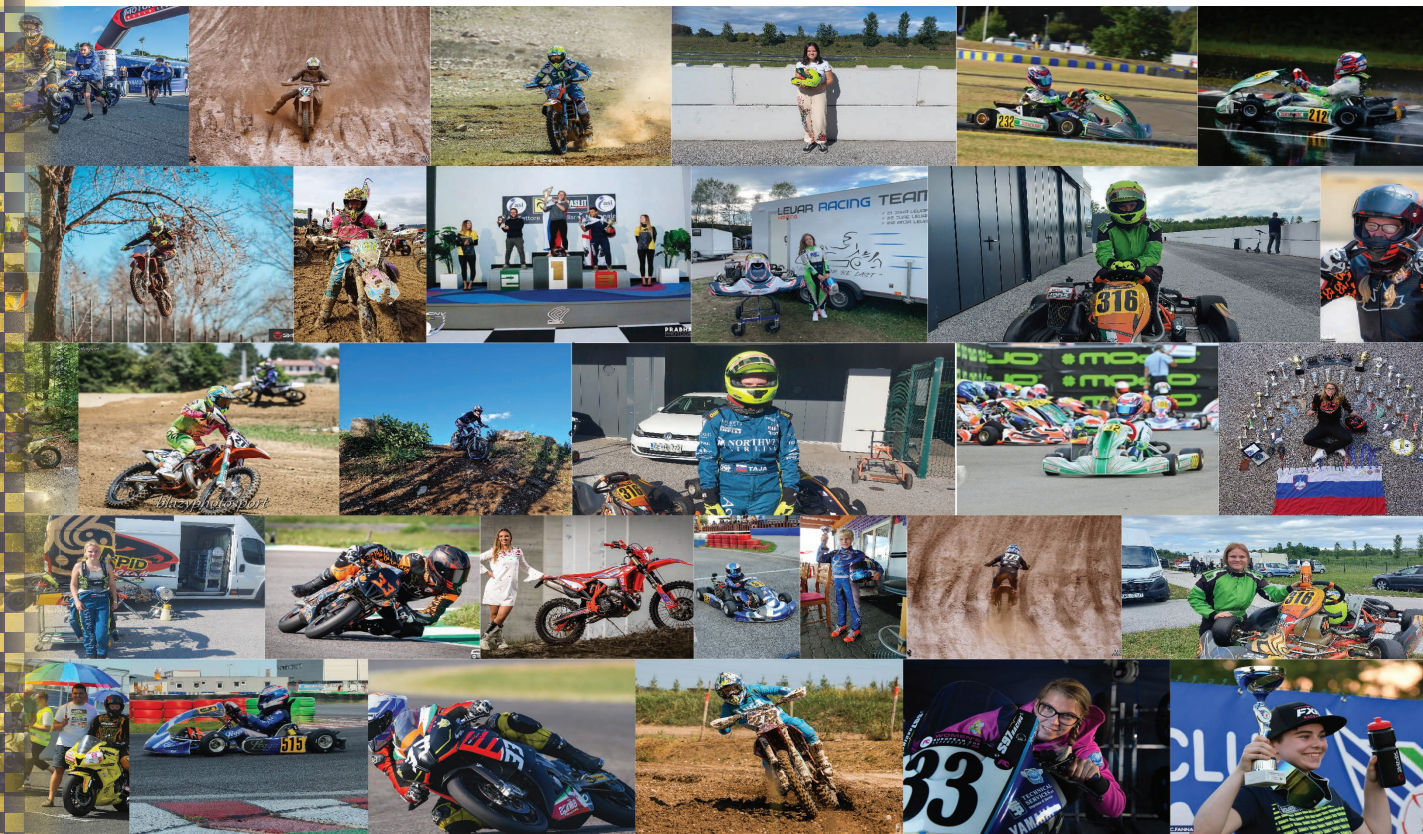

UPAJ SI, **TI** ZMOREŠ!

AMZS

MOTO ŠPORT
IN KARTING
SLOVENIJA

KOMISIJA ZA ŽENSKE
V MOTOŠPORTU

UVOD

Komisija za ženske v motošportu pri Avto-moto zvezi Slovenije, nacionalni športni zvezi za motošport in karting, je bila ustanovljena leta 2020 z namenom promovirati aktivno udejstvovanje žensk v avto-moto športu in povečati število žensk, ki se aktivno ukvarjajo z različnimi področji avto-moto športa. Verjamemo, da so povezovanje, prenašanje znanja, medsebojna pomoč in podpora odlična osnova, na kateri lahko gradimo aktivnosti in priložnosti za ženske v tem, še vedno predominantno moškem športu. Ker želimo pokazati, da smo tudi dame lahko prisotne prav na vseh področjih tega športa, naj bo to v garaži, ob stezi ali s krmilom oziroma z volanom v rokah, vas vabimo, da preberete naše unikatne in zanimive zgodbe. Te zgodbe naj služijo tudi za navdih in naj opogumijo vse tiste, ki sanjajo o avto-moto športu, pa si do sedaj niso drznile pomisliti, da bi sanje lahko postale resničnost.

Za sodelovanje v tem pilotnem projektu smo prosile dekleta in ženske, aktivne tekmovalke in športne funkcionarke Avto-moto zveze Slovenije v zadnjih dveh letih. Naš cilj je, da zbirko v prihodnje dopolnimo tako, da bomo zajele časovni okvir samostojne Slovenije. Ker si želimo, da bi bile, ko bo naše delo končano, na enem mestu zbrane vse zgodbe žensk v avto-moto športu na naših tleh, bomo (tudi z vašo pomočjo) iskale, kolikor daleč bodo zmogli spomini in arhivi. Če poznate kakšno tako zgodbo oziroma damo, ki bi sodila v to zbirko, nam to sporočite na sport@amzs.si.

PRIPOVEDI

Komisija se predstavi	3
Nina Berlič	5
Tjaša Fifer	9
Anja Levar	11
Mia Obreza	13
Katjuša Pernuš	15
Taja Petkovšek Škrlj	19
Ines Pezić Pregrad	21
Maja Šketelj	23
Neli Štrajhar	25

KOMISIJA ZA ŽENSKE V MOTOŠPORTU SE PREDSTAVI

Nina Jerančič

Tekmovati je začela leta 1986 na prvenstvu Jugoslavije v kartingu pri svojih devetih letih. Leta 1992 se je na Danskem udeležila svojega prvega evropskega prvenstva v kartingu, na katerem se je med 120 tekmovalci kot edina voznica uvrstila v finale s 13. štartnim mestom. V karieri se je veselila več kot 50 mednarodnih zmag, štirikrat je bila slovenska državna prvakinja v kartingu, Avto-moto zveza Slovenije ji je podelila Zlato čelado. Tekmovala je tudi v formuli Ford, formuli Opel Lotus in na dirki za VN Avstrije v prvenstvu Porsche Supercup, med letoma 2004 in 2007 pa je tekmovala v prvenstvu Ferrari Challenge ter postala prva ženska, ki se je v tem prvenstvu povzpela na najvišjo stopničko in v skupnem seštevku točkovanja zasedla drugo mesto.

Sanja Smrdelj

Prvič se je z bencinskimi hlapi srečala pri šestih letih, ko je ob koncih tedna svoj prosti čas z gokartom preživljala na vaškem igrišču. Leta 2000 je kot članica AMD Moste začela tekmovati za državno prvenstvo Slovenije, naslednji dve leti pa je zastopala italijanske barve kluba Majano in sezoni končala na drugem mestu. Stopničko višje je stopila leta 2009, ko se je začela udeleževati gorsko hitrostnih dirk pod okriljem zveze AŠ2005. Nanizala je kar nekaj uvrstitev na zmagovalni oder, predvsem v Yugo pokalu, sedaj pa tekmuje v močnejši skupini s precej predelanim yugom na štirikolesni pogon. Leta 2021 in 2022 je sezono končala na odličnem drugem mestu.

Ines Pezić Pregrad

Z motociklizmom se je začela ukvarjati šele v študentskih letih, od takrat pa si življenja brez bencinskih hlapov in dvokoles ne predstavlja več. Urgentna zdravnica je tekmovala v cestno hitrostnem motociklizmu, kasneje pa jo je začela zanimati terenska vožnja: enduro, težavni enduro in trial. V slednjem je leta 2022 postala državna prvakinja v ženski kategoriji.

Maja Šketelj

Čeprav se ni rodila v motošportno družino, je že od malih nog vpeta v motokros sceno tako v Sloveniji kot tujini. Trikratna italijanska regionalna podprvakinja kljub zahtevnemu študiju medicine še vedno trenira in tekmuje, spogleduje se tudi z začetkom na štirih kolesih.

Romana Zrnec

V svet rallyja je stopila pri 21 letih in odpeljala prvo dirko z minijem, že od svoje druge sezone pa nizala rezultate z renaultom 5 alpine gr 2, renaultom 11 turbo, renaultom 5 GT turbo ter zadnjo sezono zaključila z lancio delta integrale, s katero je bila druga v svoji skupini na poljskem rallyju za evropsko prvenstvo. Njena najboljša dosežka na evropskih prvenstvih sta drugo mesto v skupni razvrstitvi na rallyju Saturnus 1987 in peto mesto na poljskem rallyju. Leta 1987 je bila prva med ženskimi voznicami v Evropi. Dosegla je štiri zmage v skupni razvrstitvi za državno prvenstvo 1986 in 1987, več posameznih zmag v svoji skupini, drugo mesto v skupni razvrstitvi 1986, bila republiška prvakinja leta 1986. V pokalu Alpe Adria je dosegla prvo mesto v skupni razvrstitvi in v svoji skupini leta 1985. Preizkusila se je tudi v gorsko hitrostnih preizkušnjah in leta 1985 postala državna prvakinja v odprtem razredu.

Nina Berlič

Letnik rojstva: 1990

Tekmovalna licenca: **cestno hitrostni motociklizem 2020-2022;**
trial 2022-2023

Z motošportom sem se prvič srečala pred skoraj 15 leti, ko sem obiskala drift trening v Logatcu, kjer je treniral moj bratranec. Tam sem spoznala svojega fanta, s katerim se še danes podiva po dirkališčih in izven njih. Miha je kar nekaj let posvetil driftu in osvojil kar nekaj prvenstev. Jaz sem ga lahko na žalost samo spremljala, saj moje študentske finance niso dopuščale niti naj bolj osnovnega drift dirkalnika, kaj šele vsega ostalega, kar spada zraven. No, tu in tam sem vzela njegovega in naredila nekaj krogov po progi, narisala kak krog po boksih ipd. Vsako zimo smo šli na trening tudi na Grobnik.

Z motorjem sem se prvič peljala, ko sem imela pet let. Pri sosedih so me posedeli na malo yamahico, ki so jo kupili (kolikor se spomnim) za hčerko maminega bratranca. Še vedno se spominjam, kako sem takrat uživala na tistem motorju, pa čeprav je šlo za samo nekaj deset metrov "dirkanja" po dvorišču.

Zgodba se kar lepo začne, kajne? No, na žalost je bil moj naslednji bolj resen stik z motorjem šele nekje pri 22 letih, ko me je iz precej neznanega razloga začelo zanimati, da bi se naučila vožnje z motorjem. Brat se je skozi najstniška leta precej prevozil s Tomosovimi automatiki (ja, množina), vmes pa je med drugim domov pritihotapil tudi hondo MT-80. Pritihotapil? Moji, predvsem oče, so izredno proti motorjem. Oče je v svoji mladosti izgubil kar nekaj prijateljev in znancev, ki so preminili v nesrečah z motorjem, zato bratu seveda ni dovolil, da bi se vozil. Mislim pa, da ni nikoli pričakoval, da bo svet motorizma v naši družini resnično otvorila njegova hči.

Prvi koraki na hondi, ki je štela več pomladi kot jaz, so bili ... Nič kaj vzpodbudni. Še preden sem se dodobra naučila, kako se doda dovolj plina in pravilno spusti ročko za sklopko, sem pristala na urgenci in za tri mesece posvojila bergle. Kmalu zatem, ko sem se spet lahko začela voziti, je sledila še poškodba rame. Me je izučilo? Seveda! Kupila sem svoj motor novejšega letnika s precej manj muhami, da se mi prva nesreča (no, tudi druga) ne bi ponovila.

K hiši je prišla TE310, ki si jo lastim še danes.

Kmalu je padla odločitev, da naredim izpit ter se naučim voziti z motorjem, kot se spodobi. Tu me je prevzela ljubezen do ovinkov. Kupila sem si cestni motor, yamaha MT-07, ki pa jo je kmalu srečala neljuba usoda, da je morala mojo željo po hitrosti prenašati na dirkališču. Za poskus smo šli na Grobnik. Proga sem odlično poznala še iz časov, ko smo se tam vozili z drift dirkalniki. Bila sem navdušena, ampak tudi malo prestrašena. Proga je velika ... In široka. Kmalu sem začela po tleh drsati z zaščitami in nedolgo zatem tudi s tačkami. Za prve obiske piste je bila MT-07 super, ampak kmalu je postala neprimerna. Po slabem letu sem jo zamenjala za yamaha R6, ki se je počasi, a odločno prelevila v dirkalni motor.

Moja dirkalna kariera se je začela v prvih sezonah dirkanja. Na organiziranih "track day-ih" se prej ali slej vsak sreča z dirkanjem. Postaneš radoveden in poskusiš. Vsak dan je kakšna dirka in kmalu ugotoviš, da so 3-4 runde treninga premalo ter da bo treba na dirko, da se dobro navoziš. Nisem bila ravno pripravljena dirkati, nisem vedela, kaj naj pričakujem, želela sem se pač voziti in trenirati. Ampak ni bil to kakšen bav bav in kmalu mi je postalo všeč. Na dirkah po navadi najdeš še nekaj več, kar lahko daš od sebe, ter izboljšaš svoje vožnje in to me je najbolj pritegnilo.

V prvih nekaj sezonah sem se udeleževala predvsem "lady cup" prvenstev in v enem postala prva-kinja. Ta prvenstva mi kmalu niso več dajala pravega zadoščenja, saj pogosto niti ni bil več nek izziv zmagati. Punc ni veliko in kaj hitro se menjajo, zato je tudi raven temu primerna. Splet okoliščin oziroma izbira prog me je pripeljala do tega, da sem se začela udeleževati treningov ter dirk pri organizatorju, ki je v sodelovanju z AMZS priredil državno prvenstvo. Prijavila sem se.

Iz radovednosti, predvsem pa iz velike želje po napredku in izboljšanju svojih voženj. Konec koncev sem zato s tem tudi začela – da se vozim ter da izboljšam tehniko, postajam hitrejša, da napredujem.

Zame motošport pomeni veliko lepega, veliko preizkušenj, test živcev, pa tudi težkih trenutkov in pa tu in tam kakšno solzico. V prvi vrsti je to izziv, kako preseči svoje meje oziroma jih odriniti dlje, postaviti višje. Vedno imaš okoli sebe ljudi, ki ti pomagajo: najbližji, prijatelji, znanci ter celo sotekmovalci, ampak na koncu si na motorju sam in na tebi je, da iz sebe iztisneš še tistih dodatnih pet odstotkov, za katere niti ne veš, da jih imaš v sebi. Na tebi je, da odmisliš vse ostalo in živiš samo v tistem trenutku, ko je treba zagrabit ročko zavore, jo postopoma spustiti in dodati plin – čim več, ampak ne preveč in ne prezgodaj. Tu ni v glavi prostora za nič drugega.

Konec leta 2021 in v začetku 2022 je bilo moje dirkanje na hudi preizkušnji. Zaradi okvar sem pridelala nekaj slabih rezultatov, te pa so imele za posledico tudi nekoliko slabšo sezono – primanjčevanje treningov na pistah je terjalo davek. Ko ne gre, pač ne gre. Se pa rada spomnim na sezoni 2020 in 2021, ki sta bili s stališča napredka zame zelo uspešni. Pridejo trenutki, ko narediš tri korake naprej v relativno kratkem času, vendar je treba sprejeti tudi korak nazaj. Sezona 2022 je bila zame velika prelomnica z nekaj vzponi in veliko več "padci" ter smolo, kot bi jih morda pesimist celo lahko pričakoval, vendar kljub temu gledam v prihodnost z velikimi željami v upanju, da bom lahko srečo obrnila sebi v prid. Cilj je preživeti čim več časa na motorju, pa naj se ta vozi po terenu ali kroži po pistah. Konec koncev se največ naučimo in najbolj utrdimo, ko ni vse rožnato.

Svojo pot sem sicer začela na terenu, dokaj nesrečno, če ne kar neuspešno. V zadnjih letih se tja nekako vračam oziroma začenjам na novo. Lani sem v svojo zbirko motorjev dodala še trial motor, za katerega upam, da mi bo pomagal do boljše tehnike vožnje, ki bi mi olajšala vožnjo po terenu. V kratkem me čaka prva trial dirka, v prihodnje pa upam, da najdem čas tudi za kakšno cross country dirko, da preizkusim, če so mi leta dirkališč pomagala pri odpiranju plina na terenu. Vsekakor pa se moje srce zaenkrat še vedno najbolje počuti na dirkališčih.

**Sem le dekle z (verjetno) preveč motorji
in hobiji, povezanih z njimi.**

Tjaša Fifer

Letnik rojstva: 1997
Tekmovalna licenca: **cross country** 2018, 2020-2021;
enduro in ekstremni enduro 2020-2023;
trial 2018 in 2020

Z motorjem sem se spoznala pri šestih letih, ko sta me ati in brat postavila na majhen rumen motor, ki me je spremljal kar nekaj let. Izgledalo je nekako tako, da sem se vsak dan vozila okoli hiše in po vasi, kasneje tudi v šolo (kar hitro, hehehe). Takrat si nihče ni mislil, da bo iz tega kaj "ratalo". Kot majhna deklica sem začela tako, za hobi, za nek adrenalin, ko sem bila večja, pa so me že vozili na motokros progo, kjer so se začeli tudi moji prvi tekmovalni podvigi.

Ampak ni bilo denarja, doma na to niso gledali kot na nekaj, kar bi si lahko privoščili. Ko sem bila starejša, je prišlo nekaj poškodb in kasneje tudi prodaja motorja, ampak takoj po okrevanju nov motor in leta 2016 prve resne tekme cross countryja. Takrat sem točno vedela, kaj hočem in začela se je moja začrtana pot: že kot majhna pikica sem govorila, da si želim postati motošportnica.

Športi mi niso tuji, kar mi daš, nekako "zlaufa" in v tem res uživam. Preden me je prevzel motor, sem se ukvarjala z nogometom v ŽNK Maribor in opravila priprave za reprezentanco, a se žal poškodovala. Po nogometu je padla odločitev: postati profesionalna voznica motorja. Zdaj smo tu, kjer smo, na tej poti, na kateri bom vztrajala do zadnjega, kljub vsem preprekam pri tej dogodivščini.

Najbolj se mi je v spomin vtisnila sezona 2021, v kateri mi je šlo vse kot v pravljici. V Romuniji sem zmagala na dirki svetovnega prvenstva težavnega endura Red Bull Romaniacs v kategoriji Iron – med 103 fanti in sedmimi dekletimi. S tem sem pustila nek pečat v svetu težavnega endura. V zgodovini tega tekmovanja sem namreč takrat bila šele druga ženska, ki je zmagala v katerikoli kategoriji.

Vsak dogodek ima spomin, na katerega si ponosen. Res sem ponosna na rezultat iz Romunije leta 2021 (zmaga na petdnevni etapni dirki)! Ampak, najboljše pa je, ko okrevaš po poškodbi in si spet na motorju. To je neprecenljivo.

Žal se je sezona 2022 začela slabo zaradi težav z zdravjem, moje razočaranje pa je bilo potrjeno na prvi dirki svetovnega prvenstva enduro GP v Španiji. Komaj sem čakala na tako veliko dirko, a sem se drugi dan poškodovala ter domov potovala pet dni.

Športnik vsak dan trpi, saj trening ni enostaven proces. Vzame več, kot si navaden smrtnik lahko predstavlja. Vsak posameznik je šel v življenju čez določene stvari, prepreke, ki te potrejo, ampak enostavno si na tleh, se boriš, se pobereš in udariš nazaj na teren, torej greš naprej. Seveda so tukaj ljudje, brez katerih ne gre, ki te podpirajo, polnijo z energijo in tudi zaradi njih se vrneš nazaj na to pot, ki ni lahka.

ki jo je peljala. Prav tako se naučiš marsikaj za prihodnost. Življenje ni samo lepo in tudi šport ni samo lep. Postaneš pa odporen in pripravljen na vse.

Želim postati svetovna prvakinja v enduro GP in želim ustvarjati svojo znamko, se širiti v motošportu tudi takrat, ko ne bom več tekmovala.

**Najprej moraš premagati sebe,
šele nato druge!**

Anja Levar

Letnik rojstva: 2008

Tekmovalna licenca: **karting** 2021-2023

Sem dekle, ki se z avto-moto športom ukvarja že od malih nog.

Rodila sem se leta 2008 staršema Romani in Petru Levarju. Oče me je že pri treh letih navdušil za motokros, pri katerem sem preživela večino svojega časa, saj smo imeli doma svojo progo. Kasneje sem se poleg motocikla za motokros naučila voziti tudi štirikolesnik. Pri desetih letih sem prenehala z vožnjo motocikla za motokros in štirikolesnika ter se posvetila drugim športom. Kmalu se je moj mlajši brat Jure navdušil nad vožnjo v kartu. V življenju mi je manjkala hitrost, zato sem se, ko sem bila stara 12 let, tudi sama začela ukvarjati s kartingom. Hitro sem napredovala in leta 2021 pridobila svojo prvo licenco.

Treninge sem imela na italijanski progi v Jesolu pri Benetkah. Po dveh mesecih treninga sem bila pripravljena na svojo prvo dirko v Adrii. Najlepši dogodek, ki mi bo za vedno ostal v spominu, obem pa tudi moj največji uspeh, je mednarodna dirka v Le Mansu, kjer sem si v kategoriji Rotax max junior priborila drugo mesto v finalu B. V karieri sem najbolj ponosna na očeta in sem mu zelo hvaležna. Vzpodbuja me na vsaki dirki in pomagal mi je do vseh uspehov.

Seveda moramo vsi športniki znati sprejeti tudi poraze. Najbolj me potre, ko veliko treniram, pa mi kljub vsem vajam ne uspe do želenega rezultata. A po neuspehu se vedno vrnem še močnejša, kar mi je šola za naslednjič.

Motošport mi je v življenju pomagal pri vztrajnosti in potrpežljivosti. Dirkanje me izredno razveseljuje in poskušala bom priti do čim boljših rezultatov. Moj največji cilj je udeležba na največji svetovni dirki rotaxa, ki je znana kot Grand Finals.

Vsem, ki začenjajo z motošportom, pa želim sporočiti:

Vztrajajte, vaš trud bo poplačan!

Mia Obreza

Letnik rojstva: 2006

Tekmovalna licenca: **minimoto** 2014-2017, 2022;
cestno hitrostni motociklizem 2022-2023

Sem Mia Obreza, stara sem 17 let in obiskujem 3. letnik srednje šole, smer logistični tehnik. Živim v Mirnu, mali vasici tik ob meji z Italijo.

Moji prvi stiki z motorjem so se začeli že zelo zgodaj, saj sta tako moj tata kot mama oba motorista. Sama sem prvi motor, minimoto, prejela za peti rojstni dan. In takrat se je vse skupaj začelo. Prvih znanj z motorjem me je naučil moj tata. Udeležila sem se minimoto šole, ki jo je organiziralo društvo Gas Vrtejba, v katerega sem včlanjena od leta 2014. Naknadno sem se udeležila še šole minimota v Trevisu v Italiji.

Leta 2014 sem se prvič udeležila motorističnih dirk in v Sloveniji z minimoto motorjem osvojila naslov podprvakinje. Isto leto sva z Jakom Gorjanom z minimoto motorjem dosegla drugo mesto na vztrajnostni dirki v Trevisu.

Naslednje leto sem prešla na motor ohvale 110 kubičnih centimetrov brez prestav in z njim sem tekmovala v Sloveniji in Italiji. V Sloveniji sem dosegla skupno četrto mesto, v Italiji na prvenstvu 100 oktanov tudi skupno četrto mesto, v prvenstvu Wisp pa skupno tretje mesto. Naslednja leta sem tekmovala naprej na motorju ohvale, vendar samo v Italiji, saj je bila tam konkurenca zahtevnejša. Leta 2016 na motorju s prostornino 110 kubičnih centimetrov na štiri prestave, leta 2017 na motorju s prostornino 160 kubičnih centimetrov na štiri prestave. S tem motorjem sem leta 2018 dosegla naslov prvakinje severne Italije. Naslov prvakinje Italije mi je spodletel zaradi poškodbe na zadnji dirki v Latini. To je bilo edino leto, ko sem tekmovala le z dekletmi. Že leta 2019 sem ponovno tekmovala skupaj s fanti, kar mi je bolj všeč. Bolj se moram potruditi, saj so fantje zelo tekmovalni. To leto je bilo zelo zanimivo zame, saj so bili moji sotekmovalci zelo borbeni. Kljub temu mi je večkrat uspelo stati na stopničkih. Leti 2020 in 2021 je zaznamovala epidemija. Kljub temu sem se uspela udeležiti vsaj nekaj dirk.

V spominu mi bo zlasti ostalo leto 2021. Čeprav sem se udeležila le štirih dirk, na katerih sem vedno osvojila prvo mesto, mi je uspelo končati sezono na skupnem tretjem mestu. Zaključna dirka, ki je določila prvaka Italije, se je odvijala v Ortoni. Vse skupaj se ni začelo najboljše. V kvalifikacijah sem si privozila samo peto startno mesto, kar je bilo zelo daleč od mojih načrtov. Ker pa sem dekle, ki nikoli ne vrže puške v koruzo, sem s trmo in neizmerno željo dosegla težko pričakovani naslov prvakinja Italije. Obe dirki sem končala na prvem mestu.

Leta 2022 sem tekmovala v prvenstvu CIV z motorjem aprilia 250 SP2. Z rezultatom nisem zadovoljna. Konkurenca je zelo huda, fantje, s katerimi tekmujem, so mlajši in lažji od mene, kar

vse skupaj še otežuje. Sem pa zelo ponosna, da mi je team Motoxracing ponudil možnost udeležbe na ženskem evropskem prvenstvu, ki se je odvijalo v Mugellu. Dirkala sem z motorjem yamaha R300. To je bila zame prva izkušnja s takšnim motorjem na tako velikem dirkališču. Tisti dirkaški konec tedna je bil zelo pester. Vse skupaj je dodatno začinilo še vreme. S samo eno kvalifikacijsko vožnjo, druga je bila zaradi vremena odpovedana, sem se udeležila dirke. Zelo sem ponosna, da sem brez izkušenj na motorju in poznavanja proge, kljub 22. startnemu mestu, dirko končala na 16. mestu. Mogoče se to kot rezultat ne sliši najboljše. Sem pa nanj zelo ponosna, ker je bila to zame

prva takšna izkušnja. Moje želje so velike, pot do njih dolga in težka, vendar ne vdam se. Kdo ve, mogoče pa le bom dekle na motoGP-ju.

**Motor je moje življenje, moj način življenja.
Na njem se počutim svobodna, sproščena,
vesela, ... JAZ.**

Katjuša Pernuš

Letnik rojstva: 1993

Tekmovalna licenca: **cross country, trial, motokros** 2016–2018

Športna funkcionarka: 2021–2023

Motošport in bencinski hlapi so mi bili položeni že v zibelko. Stari oče je bil aktiven član AMD Tržič in motokrosist. Oče pa je avtomehaničnik, bivši voznik rallyja in motokrosa ter še vedno aktiven voznik v panogi cross country. Prvi spomin na vožnjo z motorjem sega v leto 1997, ko sem bila stara štiri leta in sva se skupaj s sestro vozili z motorjem, yamaha PW50, po travniku za hišo.

Sicer pa me je navdušenost »zagrabila« dokaj pozno, leta 2015, ko sem se z očetom kot gledalka prvič udeležila cross country dirke, na naslednji tekmi pa sem že sodelovala kot tekmovalka. V tej disciplini sem leta 2017 in 2018 postala državna prvakinja in kot prva Slovenka prevozila prolog slovitega avstrijskega Erzberga in osvojila šesto mesto med ženskimi tekmovalkami.

Med leti 2015 in 2018 se mi je življenje vrtelo predvsem okrog motošporta in vsega, kar je povezano z njim. Udeleževala sem se domačih in tujih tekem ter si nabirala izkušnje v različnih panogah.

Izpostavila bi panogo trial, s katero sem se pobilže spoznala na začetku svoje motoristične poti. V veliko čast mi je bilo nastopiti v ženski ekipi za pokal narodov, Isola 2000, kjer smo prvič v zgodovini Slovenije zastopale žensko kategorijo. Sčasoma sem ugotovila, da mi srce bolj zaigra pri višjih hitrostih, zato sem se bolj posvetila cross countryju. V spominu mi zagotovo najbolj ostajata prologa v Erzbergu in cross country tekme v Avstriji, kjer so bile konkurentke iz drugih držav.

V tekmovalnem obdobju sem odpeljala tudi nekaj tekem ekstremnega endura, ki mi sicer v spominu ostajajo predvsem po hudih mukah in nečloveških naporih ter zavedanju, da so točno to progo nekateri odpeljali v skromnih dveh urah. Z očetom sva se borila nekje na šesti kontrolni točki od skupno dvanajstih, da sva z rokami prenesla oba motorja na vrh vzpona. Noro!

Vsekakor pa nikoli ne bom pozabila podpore, ki mi jo je nudila družina, saj mi je ves čas stala ob strani, prve zmage na cross countryju, voženj za »dušo«, ki smo jih odpeljali po okoliških hribih, in prvega enduro motorja (KTM 200). Z očetom sva ga šla iskat v Berlin in to v stilu: zjutraj tja, zvečer nazaj, s karavanom!

Ekstremni športi prinesejo marsikatero poškodbo in tako sem sklenila, da leta 2019 odidem na operacijo kolena. Po operaciji je sledila rehabilitacija in približno po letu dni sem sklenila, da se vrnem na motor s ciljem, da se bom udeleževala predvsem tujih tekmovanj.

Prvi treningi ob vrnitvi so bili naporni, predvsem psihično, saj sem imela »novo« koleno, telo je hotelo, glava pa ni dovolila. Po letu premora sem si kupila novo opremo, beli Alpinestars škornji mi doma še vedno krasijo polico.

Na trening sem odšla sama, v gozd blizu doma, na poznan teren. Pri prečenju mi je spodneslo prvo pnevmatiko, sledil je padec. Hotela sem čim hitreje nadaljevati, zato sem nekontrolirano dvignila motor. V križnem delu sem začutila pekoč občutek in treninga je bilo konec. Sčasoma se je pokazalo, da sem si pridelala težjo poškodbo ledvenega dela hrbta in s tem zaključila tekmovalno pot.

V življenju se vse zgodi z razlogom. Čas pokaže, da se vse stvari odvijajo tako, kot se morajo. Po poškodbi križa sem potrebovala kar nekaj časa, da sem zadevo sanirala, ob tem pa ugotovila, kako ključna je fizična pripravljenost telesa.

Trenutno delam v šoli kot športna pedagoginja, obenem pa različna športna znanja predajam vsem generacijam tako doma kot v tujini. V zimskem času me zagotovo najdete na belih strminah v turni ali alpski opremi, v poletnih mesecih pa na kolesu ali v hribih, zelo rada pa s prijatelji oddirkam kakšno tekmo z gokarti. Tudi ob vožnji gokarta mi zaigra srce, očetov DD2 mi povrne tiste adrenalinske občutke iz časov dirkanja.

Povezanosti z motorjem seveda nisem mogla povsem prekiniti, zato sem se leta 2021 pridružila ekipi AMZS Idealne linije v vlogi športne funkcionarke, kjer sodelujem pri kreiranju vsebin. Za tovrstno delo sem se odločila predvsem zato, ker na tak način lahko še vedno ostajam v stiku z bencinskimi hlapi.

Leta 2022 sem motoristične sposobnosti nadgradila na cestnem motorju A kategorije, in sicer z udeležbo na varni vožnji na Vranskem. Naloge na poligonu so mi bile zelo všeč in moram priznati, da sem se tudi zelo dobro odrezala. Svojega cestnega motorja zaenkrat nimam, nekje globoko pa je tiha želja, da bi se enkrat sama zapeljala po številnih serpentinah, ki jih ponujajo Dolomiti.

V obdobju motošporta sem se naučila predvsem to, da moram na prvo mesto vedno postavljati sebe in svoje zdravje, saj je to glavno orodje, da lahko funkcioniram. Naučila sem se tudi, da je za uspeh potrebna disciplina, predanost, garaštvo in konec koncev tudi sreča.

Motošport mi je dal veliko samozavesti in borbeni duh, ki sta pomembna tudi v vsakdanjem življenju. Nekaterne načrte in želje za prihodnost sem že omenila, predvsem si pa želim ostati zvesta sama sebi in početi tisto, kar me osrečuje.

Sem navdušenka nad avto-moto športom, obenem pa zanesljiva, precizna, komunikativna in pozitivna oseba, ki odgovorno stoji za svojimi dejanji.

Taja Petkovšek Škrlj

Letnik rojstva: 2005

Tekmovalna licenca: **karting** 2016-2017, 2021-2023

Prve korake v kartingu mi je pokazal Domen Jerančič, od katerega sem leta 2015 kupila prvi gokart Lotus Micro MAX.

Za karting me je navdušil oče Boštjan, sicer pa imamo dirkanje že v družini. Pred mnogimi leti je dirkal moj praded Rafael Škrlj, in sicer gorske dirke na Ljubelj. Očetov bratranec Matjaž Jelen je bil pred leti jugoslovanski in nemški državni prvak v kartingu.

Sama sem leta 2017 dirkala za klub Jefra racing in v kategoriji Rotax Mini MAX osvojila končno tretje mesto v državnem prvenstvu, istega leta sem na tretjem mestu končala tudi dirko za Sportstil pokal v tujini.

Nato sem v kategoriji Senior MAX samo trenirala, letos pa bom ponovno tekmovala na dirkah državnega prvenstva v kategoriji DD2, v kateri seveda upam na kakšne stopničke.

Potrudila se bom izkoristiti vsako priložnost za trening, kolikor bodo le finance dopuščale. Najraje treniram in dirkam z najboljšimi, veselim se, če uspem kakšnega hitrega fanta tudi prehiteti.

Oče skrbi, da je kart dobro pripravljen, sama pa mu po svojih najboljših močeh pomagam tudi pri pripravi in popravilih.

Poleg tehničnega znanja pa mi je karting dal veliko izkušenj in znanja za vožnjo v vsakdanjem prometu. Pred kratkim sem opravila izpit za avto in mi bo to znanje prišlo še kako prav v kritičnih situacijah na cesti.

Upam, da se še več deklet odloči za ta šport, ne bo jim žal. Skupaj bomo bolj konkurenčne.

**Dirkanje je odlična šola za življenje;
dobro vpliva na samozavest
in te popolnoma zasvoji.**

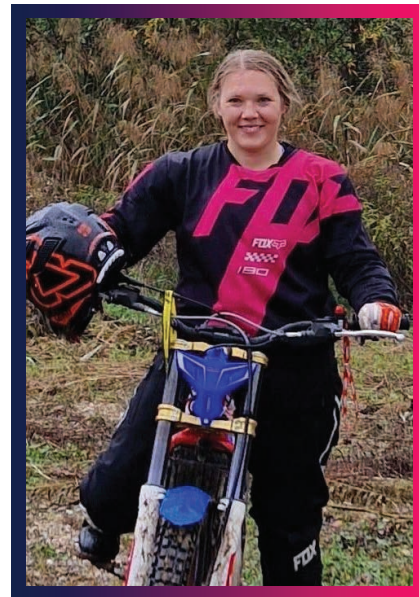
Ines Pezić Pregrad

Letnik rojstva: 1987
Tekmovalna licenca: **trial** 2020, 2022-2023;
cestno hitrostni motociklizem 2011, 2013-2014

Ne, v družini nimamo strastnih motoristov, pa tudi motošport ni bil nikoli aktualen, tako da so moji prvi stiki z motociklizmom morali počakati na študentska leta. Za krmilo motornega vozila na dveh kolesih sem prvič sedla leta 2008 in v prvem poskusu naredila izpit. Ugotovila sem, da najbolj uživam v polaganju ovinkov, zato sem naslednje leto obiskala mini dirkališče in to me je zasvojilo.

Leto kasneje je sledilo pravo dirkališče. Ker sem bila tudi na dirkah skupaj s fanti presenetljivo hitra, sem začela bolj resno tekmovali. S praktično nič znanja, študentskim "budžetom" in fantom, ki je bil vse – od mehanika, kuharja in šefa –, je bilo na amaterski ravni kar presenetljivo uspešno. V tekmovanjih Jura racing sem sezono 2012 končala na stopničkah v unisex kategoriji do 750 kubičnih centimetrov, temu pa dodala še drugo mesto v ženski kategoriji in zmago v pokalu Ladies Trophy. Pokalno prvenstvo CHD 2011 sem zaključila na dveh drugih mestih (kategorija do 600 kubičnih centimetrov in ženske). V letih 2013 in 2014 sem odpeljala tudi nekaj dirk v prvenstvu Alpe Adria.

Sredi sezone 2013 sem doživela grd padec in poškodbo roke ter vratne hrbtenice. Na srečo sem jo odnesla brez poškodbe hrbtenjače, se pa spomnim trenutka, ko sem čakala na operacijo, ko sem se počutila fizično tako slabo in v takih bolečinah, da bi takrat obljubila tudi to, da neham voziti motocikel, samo naj se neha. Glede na to, da si življenje brez motocikla ne znam predstavljati, vem, da je bilo takrat res hudo.

Na srečo je operacija uspela in okrevanje je potekalo boljše, kot smo pričakovali. Kljub vsemu sem se kmalu po uspešnem povratku odločila, da imam tekmovalnega motociklizma dovolj, tudi zaradi nove službe v urgentni medicini, in obiski na stezi so postali res samo še kurja juhica za dušo nekajkrat letno.

Sem pa namesto tega začela potovati z motociklom, večinoma sama in za nekaj tednov. Sprva po cesti, nato me je zaneslo še na neasfaltirane poti, na katerih sem ugotovila, da o terenski vožnji nimam pojma. In da je »gušt« voziti tam, kjer gre najprej lahko samo pravo terensko vozilo, potem kaka čreda krav in na koncu samo še srnica, ali pa še to ne, če pogledaš, kje vozijo svetovni prvaki. Skratka, zanimati me je začel najprej enduro, nato težavni enduro in zadnje čase ekstremni enduro.

Ker mi je manjkalo osnovnega znanja, sem začela voziti še trial motocikel. Sprva zgolj kot trening za enduro, potem pa mi je prirastel k srcu in sedaj, ko sem mama in trpim za kroničnim pomanjkanjem prostega časa, dejansko največ časa preživim na tej 125-kubični čebelici brez sedeža.

Želja po napredku, vožnji in učenju je ostala. Ker se zarečenega kruha največ poje, sem tako spet pristala v tekmovalnem motociklizmu, lani sem odpeljala amatersko dirko težavnega endura in ekstremnega endura ter postala državna prvakinja v trialu v kategoriji ženske.

Prav zato, ker so bili moji začetki brez znanja in izkušenj težki, ker ni bilo nikogar, na kogar bi se lahko obrnila za pomoč, sem se z veseljem odzvala povabilu k sodelovanju v Komisiji za ženske v motošportu pri AMZS. Da bo za tiste »za nami« malo lažje. Bolj zabavno in tudi bolj uspešno. Po nekaj organiziranih treningih za

dekleta lahko povem, da smo na pravi poti. Ponosna sem, da si na ta način pomagamo in hitreje napredujemo, pa tudi na to, da zaradi tega truda nekaj več deklet vozi in tekmuje.

Ni važno, kolikokrat padeš, važno je, da se vsakič pobereš.

Maja Šketelj

Letnik rojstva: 2000

Tekmovalna licenca: **motokros** 2010-2012, 2017-2022

Že kot majhno deklico so me namesto lutk ter barvik bolj zanimali šport, avtomobili in lego kocke. Spomnim se, da sem imela tudi avto na daljinca, ki sem ga iz dolgčasa in radovednosti nekega popoldneva razstavila, a nazaj ga ni sestavil nihče več.

Še pred vstopom v šolo me je doma pričakal pravi štirikolesnik, ki ga je oče več popravljaj, kot sem se jaz z njim vozila. Nato sem imela tudi bližnje srečanje z ograjo. Na srečo sem jo odnesla brez poškodb, a vseeno sem se odločila, da čelado postavim v kot.

In moja zgodba z bencinskimi hlapi bi se najbrž tu tudi končala, če me ne bi nič hudega sluteči starši peljali na nedeljski izlet na motokros dirko v Šentvid pri Stični, kjer sem prvič prišla v stik z motokrosom. V meni se je vzbudila želja po lastnem motorju in tako sem doma kmalu imela svoj prvi motor, husqvarno s prostornino 50 kubičnih centimetrov.

Starši so tu naredili usodno napako, saj so mislili, da me bo kaj kmalu minilo, motor bomo prodali in te zgodbe bo konec. Kot zelo živahen otrok sem se namreč preizkusila v ogromno športih, od tenisa do smučanja, a pri nobenem nisem prav dolgo vztrajala.

A nekaj pri motokrosu me je pritegnilo, minevali so meseci, rastla sem in z mano so rastle tudi motorji. Prvo dirko sem odpeljala na 65-kubičnem motorju jeseni 2010 na istem kraju, kjer se je vse skupaj začelo, v Šentvidu pri Stični. Seveda sem bila zadnja, a me to ni odvrnilo od treniranja in tako sem naslednje leto, sezono 2011, končala peta v državnem prvenstvu v razredu MX65. Dejstvo, da sem tekmovala skupaj s fanti, me ni odvrnilo od treniranja, kvečjemu je bila moja motivacija še večja. Leta 2012 sem poleg domačih dirk odpeljala tudi nekatere dirke v sosednji Avstriji.

Na žalost sem nato zaradi poškodbe morala za nekaj časa zapustiti tekmovalno sceno, na štartno rampo sem se ponovno vrnila leta 2017, ko sem postala tudi prvakinja v razredu MX Ladies na Hrvaškem. Od sezone 2020 se udeležujem tudi dirk v Italiji, saj pri nas na žalost še nimamo državnega prvenstva za dekleta.

Dvakrat sem postala podprvakinja, leta 2022 mi je odlično kazalo tudi za naslov prvakinja, saj sem bila na prvih treh dirkah nepremagana, kljub poškodbi ključnice marca, mesec pred začetkom prvenstva. A motokros je šport, ki ti veliko da in hitro ti lahko veliko vzame. Na predzadnji dirki sem na prostem treningu naredila neumno napako, sledila je vožnja z rešilcem in diagnoza zlomljena prsna vretence. V trenutku, ko so mi italijanski zdravniki v polomljeni angleščini povedali za zlom, se mi je podrl svet, meseci trdega dela in odrekovanja so šli v nič. Sezona je bila zame končana predčasno in upanje, da bom lahko zastopala slovenske barve na oktobrski dirki Evropskega pokala narodov, se je razblinilo v nič.

Pred mano je tako še dolgo okrevanje, na vprašanje, ali se bom še kdaj vrnila na motor, ne znam odgovoriti niti jaz niti zdravniki, a dobro vem, da ostajam v bencinskih hlapih. Če ne na motorju na štartni rampi, pa kako drugače, pustimo se preseñetiti.

Hvaležna sem predvsem staršem, ker so mi omogočili treniranje motokrosa že od majhnih nog, četudi sem jim velikokrat povzročila nemalo skrbi. A sem se hkrati naučila vztrajnosti, trdega dela in da se vse

da, če se le hoče in malo potrudi.

Ko se za nekaj odločim, dam vse od sebe, da to tudi speljem do konca.

Neli Štrajhar

Letnik rojstva: 2013

Tekmovalna licenca: **karting** 2020, 2022-2023

Sem Neli Štrajhar, voznica kartinga, trenutno tekmujem v kategoriji Rotax Micro. Vse skupaj se je začelo v AMZS Centru varne vožnje na Vranskem. Ker tudi sama stanujem v občini Vransko, z očetom večkrat obiščeva različne prireditve v AMZS Centru varne vožnje na Vranskem, kjer sem avgusta 2019 prvič vozila kart in takoj vzljubila ta šport, čeprav sem bila stara le šest let.

Na moje navdušenje mi je oče kupil prvi kart, Mini 50, in tako sem aprila 2020 začela redno trenirati. Moj trud je bil prvič nagrajen 28. 6. 2020, ko sem osvojila prvo mesto na pokalnem prvenstvu Slovenije in tako prvič stala na zmagovalnih stopničkah. Zmago v vseh treh vožnjah sem ponovila tudi na drugi tekmi na Vranskem, ki je bila 26. 7. 2020. Ostalih tekem v tem letu zaradi izbruha epidemije ni bilo.

Zaradi mojega vse večjega veselja in uživanja na treningih kartinga smo se odločili, da prestopim v višjo, močnejšo kategorijo, Rotax Micro MAX. Zaradi novega, predvsem pa precej močnejšega in hitrejšega karta, sem tekme v letu 2021 izpustila. Poleti 2022 sem se preizkusila še na drugih karting progah.

Ena izmed takih je bila Styria karting steza blizu Gradca v Avstriji, kjer sem se udeležila tekme prvenstva Clubsport Austria. Čeprav sem na tej progi vozila samo dva dni in je nisem poznala, sem 3. 9. 2022 osvojila drugo mesto. Na tekmi prvenstva Clubsport Austria sem vozila tudi v AMZS Centru kartinga in moto športa v Slovenji vasi pri Ptujju, ki je bila 11. 9. 2022, in skupno v vseh vožnjah osvojila tretje mesto.

Preizkusila sem veliko motošportov, večino v AMZS Centru varne vožnje na Vranskem, kjer v ta namen organizirajo motošportni dan in mlajšim otrokom omogočijo vožnje s kartom ter motorji

za trial, minimoto in motokros. Zanimala me je tudi vožnja z minimotom, nekajkrat sem šla na trening v Kranj in celo odvozila eno tekmo na Vranskem, vendar sem kmalu ugotovila, da me nič ne more odvrniti od kartinga. Minimoto je drugačna vrsta motošporta, predvsem me je zmotilo to, da se moram na motorju nagibati, v kartu pa se kljub hitrejši vožnji počutim varneje.

Na kaj sem najbolj ponosna? Vsekakor mi bo za vedno ostala v spominu moja prva tekma, kjer sem prvič osvojila pokal za prvo mesto. Ponosna pa sem na to, da sem v svoji družini, razredu in na šoli edina, ki si upa voziti kart.

So pa v motošportu vzponi in padci, tako kot v vsakem športu. Najbolj me je potrla zadnja tekma, saj sem dosegla drugi najboljši čas v kvalifikacijah, prvo vožnjo sem vozila odlično, sledila vodil-

nemu in držala drugo mesto. V drugi vožnji pa sem naredila napako na štartu, pozabila zapreti ovinek, prehitela sta me dva tekmovalca in sem končala na četrtem mestu, skupno sem bila tretja. Mojo žalost so potolažili tekmovalci višjih kategorij, spodbudili so me, naj vztrajam, da štarta na treningih ne moreš vaditi, to se naučiš z udeležbo na tekmah, in da sem lahko odlična v kartingu, če si bom to le dovolj želela.

**V svoji družini in na svoji šoli sem edina,
ki si upa voziti pravi kart.**